

924

Un bel

(ALDC, VI, 1489. Un bel)

Bel (s. XV), “crit del bestiar de llana o de cabrum” (DIEC), és el postverbal de *belar* (veg. mapa 785), que també s’ha convertit en substantiu (35, 159, 178, 179, 186, 189); der. *belada* 100, 104, 128, format amb el suf. intensiu *-ada* (< -ATA). De *belegar* s’ha format el deverbial *belec* 42, 43, 115 (var. *belet* 122, per canvi d’oclusiva final) i de *esbelegar*, *esbelec* (cf. arag. *esbeleco*). *Esbeleït* 138 sembla postverbal d’un **esbeleir* no enregistrat. L’alg. *beru* 85 és un sardisme, reducció haplògica de *bériru*, adaptat a la normativa sarda en *bélido*. Trobem l’estricta base onomatopeica en [bɛ] i [bɛk] 177.

Balit 154, 168, 190 és un manlleu al cast. *balido*, modificat en *belit* (pl. *belitx* 157) per influència de *be* i/o de *belar*. *Crit* 47 és genèric i *bram* 68, 170, postverbal de *bramar*, és una extensió semàntica de ‘crit de l’ase’, com *bramit* 164, calc de *bramido*, del murcianomanxec. Així com *belar* és de domini general, *bel* ha rebut sobretot la competència de l’intrús *belit*. *Bel* és l’únic mot normatiu des del DOrt, 1917.

